

der overhovedet ikke højde for i lovforslaget fra justitsministeren. Det følger af bestemmelsen, at forbudet kan nedlægges, selv om strafbare handlinger ikke er fastslået ved dom. Man kan altså få et forbud, uden at der er en dom.

I det hele taget er bestemmelsen om, at der gives mulighed for at forbyde besøgende på baggrund af en formodning om, at der er tale om en virksomhed, der systematisk indebærer strafbare handlinger, så upræcis, at det næppe er foreneligt med princippet om, at enhver er uskuldig, indtil det modsatte er bevist.

Formuleringen om, at der skal være tale om aktiviteter, som kan medføre ulemper og utryghed hos omkringboende, er efter vores opfattelse heller ikke så præcis, at man kan sige, at der er tale om en klar lovhjemmel til at gennemføre de foreslåede indgreb.

Konsekvensen af at vedtage de forslag, der er til behandling, vil være, at man kan få nedlagt forbud mod at modtage besøgende i sit hjem, man kan blive idømt bøde, man kan blive smidt ud af sin bolig uden at være dømt for noget som helst og uden, at domstolene har taget stilling til sagens indhold. Derfor er forslagene her helt og aldeles uacceptable.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti hilser regeringens initiativ til at begrænse kriminelle aktiviteter velkommen, men vi må samtidig konstatere, at forslagene ikke er tilstrækkelige.

Forslagene er bl.a. affødt af den seneste tids debat om de såkaldte hashklubber, hvor der ikke kun foregår hashalg men også en række andre kriminelle aktiviteter. Herudover har beboerne i Sommerstedgade på Vesterbro i København ønsket bedre mulighed for at få fjernet prostitutionsmiljøet fra gaden. Beboerne dér føler sig generet af de prostituerede.

Regeringen har nu besluttet at komme beboerne til hjælp, og det er for så vidt godt nok. Men hovedproblemet med specielt lovforslag nr. L 234 er, at det udelukkende betragter hashklubber, rufferi m.v. som et ordensproblem. Hvis der er et ordensproblem, så kan der udstedes et forbud. Hvis der er fred og ro, så kan man bare fortsætte med sine kriminelle aktiviteter, eller hvis man har placeret sig i et i forvejen råt miljø, så kan man stort set også få lov til at være i fred.

Det vil reelt blive konsekvensen, frygter vi, af regeringens lovforslag. Og på den måde kan man sige, at det i virkeligheden i praksis fører til en legalisering af den kriminalitet, der foregår i

dag, bare den altså foregår »tilstrækkelig diskret og tilstrækkelig ordentligt«. Og det krænker ærligt talt vores retsfølelse.

Regeringen oplyser jo selv i bemærkningerne til lovforslag nr. L 234, at de hidtidige erfaringer har vist, at en øget politimæssig indsats mod de personer, der har tilknytning til hashklubberne, kræver betydelige ressourcer uden at det sikrer, at den systematiske strafbare aktivitet i lokalerne ophører.

Vi synes også, det er et temmelig stort ansvar at lægge over på borgerne, der er naboer til sådanne lejemål. Hvis politiet ved, at der foregår systematisk strafbare handlinger, så skal en politiindsats efter Kristeligt Folkepartis opfattelse altså ikke alene være afhængig af borgernes klageyst eller klageevne.

Efter lovforslag nr. L 231 skal udlejer kun kunne ophæve lejemålet for at sikre god orden. Igen er det åbenbart ikke nok, at lejemålet rent faktisk fungerer som base for systematisk strafbare handlinger. Når det gælder lejeforhold, mener Kristeligt Folkeparti, at den bedste løsning ville være at give politiet mulighed for, efter gentagne advarsler og en retskendelse, at opsige et lejemål i lejers sted, når boligen fungerer som hashklub eller i øvrigt huser systematisk kriminelle aktiviteter.

Vi er egentlig ikke specielt interesseret i at ramme de besøgende, men først og fremmest dem, der har rådighed over lokalet, for det er dem, der scorer kassen. Derfor kunne man ligesom vende det om og sige, hvorfor skal det så ikke i virkeligheden være strafbart at modtage besøgende i stedet for især at fokusere på de besøgende.

I den sammenhæng er det også vigtigt, at det bliver lettere at straffe udlejere, der ved, at de udlejer til hashklubber, massageklinikker m.v. Det er her, de store penge findes.

Vi er derfor meget interesseret i at vide, om man i forbindelse med forbud vil foretage undersøgelse af udlejers eventuelle økonomiske interesser i aktiviteterne, og hvilke tiltag man i så fald kan gøre.

Vi vil også gerne høre, hvor meget man forestiller sig, der skal til, før betingelsen »egnet til at medføre ulempe og utryghed hos omkringboende« er opfyldt. Bemærkningerne er efter vores opfattelse uklare på det punkt. Det samme gælder bevisproblemer med hensyn til kravet om systematiske strafbare handlinger. Hvordan forestiller man sig dette løst i praksis?